

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. **N** 273.

71de Møde.

Tirsdagen den 7de Mai.

(Fortsat.)

Finantsministeren (forts.): Det vilde navnlig ikke blive gjørligt, uden at man henlagde en væsentlig Deel af de Forretninger, som for Niebliffet ere centraliserede hos den høiere Lødbestyrrelse, til Directeurer i Provindserne, som havde Afgjørelsen af disse forskjellige Sager. Et saadant System finder vel Sted i andre Lande; dets absolute Mulighed og maaskee Hensigtsmæssighed her i Landet vil jeg ikke benægte, men det Faktiske er, at det i længere Tid ikke vil kunne lade sig gennemføre her. Jeg maa desuden tillade mig at udtale, at skjødt jeg i Almindelighed ikke er nogen Ven af Centralisationsystemet, hvad den indre Administration angaaer, maa jeg dog indrømme, at der er visse administrative Forhold, hvor Centralisationsystemet passer særdeles godt og navnlig i et lille Land, hvor Centralisationen ikke medfører, at de Forretninger, som komme til en høiere Bestyrrelse, blive af større Omfang, end at de kunde overkommes. Dette gjælder navnlig saadanne Forhold, som det directe og indirecte Skattevæsen og Postvæsenet. Der anseer jeg det for meget uønskeligt, navnlig i et lille Land, at Afgjørelsen af forskjellige løbende Sager, de forskjellige Tarifferinger, bliver saaeensartet som muligt; og en saadan Censartethed er uforenelig med et andet System end et lignende Centralisationsystem, som det vi her i flere Aar have fulgt. Jeg tør ikke dybere gaae ind paa denne Materie ved denne Leilighed; jeg anseer det imidlertid for min Pligt at udtale mig her med Hensyn til den Grund, hvorpaa Udvalget har støttet dette Forslag, som jeg iøvrigt maa være enig i. Jeg har nemlig med Hensyn til den fremrykkede Tid, hvor vi befinde os, idet vi allerede ere langt inde i indværende Finantsaar og om føie Tid ville

komme til at discutere et nyt Finants-Lovudkast, ikke Noget at erindre mod, at det Beløb, som for en Forsigtigheds Skyld var opført som Gage for en General-Løddirecteur, men som jeg udtrykkeligt har erklæret, at jeg for mit Vedkommende for Tiden ikke vilde benytte, udgaaer. Saaledes som Forholdene i Fremtiden ville stille sig med Hensyn til Lødvæsenets Dverbestyrrelse; vil der forestaae saamange Lovgivnings-Arbejder og Ordninger af den hele Administration, naar vi skulle tænke os Consumptionen ophævet og en Forkængelse af Lødgrændsen, at det vil være vanskeligt for nogen Fremmed at gaae ind i dette Sag. Da jeg har fulgt alle de Sager, som her omhandles, lige fra Fødselen af, er det mig, tør jeg sige, næsten lettere umiddelbart at have med dem at gjøre, end at tage en Fremmed til Hjælp; idetmindste vilde det ikke medføre en saadan Lettelse i Arbejdet for mig, at jeg turde bringe den i Sammenligning med den Fordeel for Statskassen, som høves ved at kunne spare Lønning til en saadan Embedsmand, fordi jeg udfører den Forretning som Finantsminister, som jeg egentlig kunde forlange billigviis overført paa en egen Embedsmand. I Realiteten kan jeg saaledes, hvad denne Finantslov angaaer, erklære mig enig med det ærede Udvalg.

Hvad det næste Punkt angaaer, som er Nr. 12 paa Afstemningslisten, hvor Udvalget har foreslaaet en Sammendragning af flere Udgifter, saaledes at istedetfor den beregnede Sum 36,110 Rbd. skulde der i Lighed med hvad Udvalget har foreslaaet paa flere andre Steder, kun bevilges 32,000 Rbd., maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der er indløbet en lille Feil for Udvalget i Posteringen af disse Tal. Det vil nemlig findes saavel paa Afstemningslisten som i Betænkningen, at der er opført til Bygningsafgifter ved Mynten i Kjøbenhavn 2,000 Rbd. Jeg maa imidlertid tillade mig, under Henviisning til Finants-Lovudka-